

حِکْمَتِ سُلَیْمَانَ پادشاه

بعد از او که سُلَیْمَان، پادشاهِ إِسْرَائِیلِ اِنْتِخَابِ شُد، رِقْمِ آتِه
خُو داود پادشاهِ اَلّی از خُدا اِطاعتِ مُو کد. سُلَیْمَان پادشاه از
شَارِ اورُشَلِیمِ سَرَبالِ دَ شَارِ جِبَعونِ رفت و دَ اُونجی دَ بِلِ
قُرْبانگاهِ هزارِ قُرْبانیِ تقدیمِ کد. اَمُومِ شَوِ خُدا دَ خَوِشی
ظاهرِ شُدِه گُفت: "از مه چی میخاهی که دَزِ تُو بَدَم؟"
سُلَیْمَانِ گُفت: "خُدایا، تُو دَ آتِه مه غدرِ مِهْرَبانِ بودی و اُو
وفادارِ بود و تُو ره از نِیَّتِ صافِ خِدْمَتِ کد.

خُدایا، اَکُو تُو مَرِه دَ جای آتِه مه پادشاهِ جورِ کد، مِگَمِ ما
رِقْمِ یِگِ بچکِیچِه ریزه اَلّی اِسْتَمِ که دِستِ چَپِ و راستِ خُو ره
خوبِ نَمُوفامَم. خُدایا، مَرِه عقلِ و هوشِ تیزِ بدیِ تا حقِ ره از
ناحقِ فرقِ کده بِتَنَمِ و بَنیِ إِسْرَائِیلِ ره رهبریِ کنم."

خُدا غدرِ خوشِ شُدِه گُفت: "دَ جای ازیِ که از مه عُمَرِ دِرَازِ،
سرمایه و نابودیِ دُشمنایِ خُو ره بَخاهی، تُو از مه عقلِ و

حِکْمَتِ خَاسْتِیِ کِه مَایِ رِه بِلدِی تُو مِیدَم. هِیتِ پادشاهِ کِه
ازِی پِیشِ آمده و ازِی بَعْدِ هَم مِییه، دَ اَندازِی ازِ تُو عَقْل
نَدَشْت و هِرگِزِ اَم نَدَرِه.

اگرچِه تُو ازِ مِه مالِ دُنیا و شُهْرَتِ نَخَاسْتِیِ بازِ اَم اُو رِه دز
تُو مِیدَم. هِیتِ پادشاهِ دَ اَندازِی ازِ تُو مالِ دُنیا نَدَشْت و
اگِه تُو مَرِه اِطاعتِ کَنی، اَمُو رَقْمِیکِه آتِه تُو ازِ مِه پِیروِی
مُوکد، مَایِ عُمَرِ ازِ تُو رِه اَم دِرَازِ مُونَم.

وختیکِه سُلیمانِ پَسِ دَ شارِ اورشَلیمِ رَفت، دُو خاتونِ بَدکارِ
دَ پِیشِ ازُو اَمِد. اَوَلنِه شِی گُفت: ”اَیِ صَاحِبِ، مَایِ و اَمِی
خاتو دَ خانِه یِگِ جَایِ زِندگیِ مُوکُنِی. اَوَلِ مَایِ بَچِه کَدَم، پَسِ
سِه رُوزِ بَعْدِ اُو اَمِ یِگِ بَچِه کَد. بَغیرِ ازِ مُو هَر دُو هِیتِ کَسِ
دِیگِه دَزُو خانِه نَبود. شَو اُو بَلِیِ بَچِه خُو خُو کَدِه اُو رِه
کُشْتِه. مَگِ غِیتیکِه مَایِ خُو بُوْدَم، اُو بَالِ شُدِه بَچِه ازِ مَرِه
دَ جَاگِه خُو اِیشْتِه و بَچِه مُردِه خُو رِه دَ پَالوِیِ ازِ مِه
اِیشْتِه. وختیکِه مَایِ صَبَا بیدارِ شُدَم کِه بَچِه خُو رِه شِیرِ

بِدْمُ أَوْ مُرْدَهٗ بُوَد. مَا كَهٗ خُوبِ تُوخِ كَدْمُ أَوْ بَجَّهٖ اَزْ مَهٗ
نَبُوَد.

بَعْدِ اَزُو، دَوْمَنَهٗ شِي كُفْت: ”نَهٗ، نَهٗ، اِي نِلْغَهٗ بَجَّهٖ اَزْ مَهٗ
يَهٗ. اَمُو نِلْغَهٗ مُرْدَهٗ اَزْ تُو يَهٗ.“

مَگَمِ اَمُو خَا تُونِ اَوْلَنَهٗ شَلَّهٗ شُدَّهٗ كُفْت: ”نَهٗ، اَمُو نِلْغَهٗ مُرْدَهٗ
اَزْ تُو يَهٗ. اِي اَزْ مَهٗ يَهٗ.“ اَمِي رَقْمِ اَوْنَا دَ پِيشِ پَادِشَاهِ جِنْجَالِ
كَدَهٗ رِي بُوَد.

سَلِيْمَانِ پَادِشَاهِ كُفْت: ”بَسْ كُنِيْد! يِگِ شَمُو مُوْگِيْد كَهٗ
'بَجَّهٖ زِنْدَهٗ اَزْ مَهٗ يَهٗ، اَزْ تُو مُرْدَهٗ' وَ دِيْگَهٗ شَمُو مُوْگِيْد كَهٗ
'اَزْ مَهٗ زِنْدَهٗ يَهٗ اَزْ تُو مُرْدَهٗ.' خُو دِيْگَهٗ، يِگِ شَمَشِيْرِ
بِيْرِيْد.“

اَزُوخْتَهٗ، يِگِ شَمَشِيْرِ اَوْرَدِ وَ سَلِيْمَانِ كُفْت: ”خِيْلِي خُوبِ،
اَكُو اَمِي نِلْغَهٗ رَهٗ اَزْ مَنَهٗ شِي دُو پَارَهٗ كُنِيْد وَ نِيْمِ شِي رَهٗ دَ

یگ از اینا بید و نیم دیگه شی ره د دیگه شی بیدید.

امو اولنه خاتو د زاری کدو شد که ”نلغه ره دزو بیدید، مگم او ره نکشید.“ لیکن خاتون دیگه گفت: ”نلغه از هیت کدم مو نشنه؛ او ره دو منٹی کنید.“

ازوخته، سلیمان پادشاه فیصله کد که ”نلغه ره نکشید، بلکه او ره دمزو اولنه خاتو بیدید ازی که او آبه اصلی شی استه.“

وختیکه تمام مردم اسرائیل از فیصله سلیمان پادشاه باخبر شد قدر شی د دل ازوا غدر موشد. اونا فامید که ای عقل و هوش ره خدا د سلیمان دده تا که درست قضاوت و خوب حکومت کنه.

بعد ازو سلیمان خانه خدا ره د اورشلیم تیار کد. رقم خیمه عبادت الی خانه خدا ام دو حصه دشت: یگ شی جای

مُقَدَّسْ' بود که دَ اُونجی پیشوا دَ پیشگاهِ خُدا چِراغِ داغ
 مُوکد و دُوده دَر مِیدد. دِیگه شی 'مُقَدَّسْتَرین جای' دَ خانِه
 خُدا بود که از جای مُقَدَّس تَوَسُّطِ یِگ پرده کُته جُدا شُدِه
 بود. دَ روزِ کِیفاره پیشوای بَزُرگ، مِثِلِ که دَ دَوْرِه مُوسِی،
 یِگ جونه گَوِ قُربانی مُوکد تاکه خُدا گُناه های شی ره
 بُبُخشه. اُو همچُنان یِگ بَزُرِه قُربانی مُوکد که خُدا گُناه
 های عوام ره بُبُخشه. یِگ مِقدار خُونِ ازی قُربانی ها ره
 گِرِفْتِه دَ مُقَدَّسْتَرین جای خانِه خُدا مُوبُرْد و دَ بَلِه پُوشِ
 طِلائی صِنْدُوقِ عَهْد، یعنی تَخْتِ رَحْمَت، پاش مِیدد. ازوخته،
 اُو یِگ بَزُرِه بِلدِه بُرْدونِ گُناهای عوام دِست کَشِیدِه دَ
 بیابو ایله مُوکد.

غِیْتِیکه کارِ خانِه خُدا مُکَمَل شُد پیشوا صِنْدُوقِ عَهْدِ
 طِلاپُوش ره دَ مُقَدَّسْتَرین جای خانِه خُدا ایشْت. پس
 مُقَدَّسْتَرین جای خانِه خُدا پُر از اَوُر شُد که حَضُورِ خُدا ره
 نِشو مِیدد.

پس خُدا قد سُلیمان توره گُفت: ”اگه تُو از اید مه شنی ما
اُمُو واعدِه که دَ آتِه تُو کده بودم، یعنی که اولاده تُو
همیشه دَ اسرائیل حُکومت کنه، پوره مُونم.

ولے، اگه تُو یا اولاده تُو از مه پیروی نکنه و دُنبالِ
خدایونِ دیگه ره بگرده، ما بنی اسرائیل ره از اینجی هَی
مُوکنم و اُمی خانه ره که تُو امروز اِفْتِتاح کده دَ یک
بیرنه تبدیل مُونم.